

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

ΤΟ ΠΥΡΟΦΑΝΙ

Μές στά βαθειά μεσάνυχτα μόνο τὸ βῆμα μου ταράζει τὴ γαλήνη τ' ἀπάνεμου ἀκρογιαλιοῦ. Ἡ βραδειὰ βαρυνασαίνει ἀπ' τὴν κουφόβραση. Σιγυλιὰ καὶ νέκρα. Τὰ τριζόνια μονάχα ξεφαντώνουν στά σκοῖνα, στά βάρια οἱ κωλοφωτιές λαμπυρίζουν καὶ τὰ φίδια κοιλοσέρονται στ' ἀγριόθαμνα. Τὸ φεγγάρι ἔχει ὠρὰ τώρα βασιλέψει!

Πάω πυροφάνι. Δίχως βάρκα. Ἀκρογιαλιὰ τραβᾶω. Τὸ νερὸ ὡς τὸ γόνα μὲ βρέχει. Φορᾶω γουρνοτσάρουχα γιὰ νὰ μὴν πατήσω κἄνα ἀχινό, γιὰ καμμιά καλόγηρα.

Τὸ πυροφάνι περασμένο μὲ τὸ σκοινὶ τραχηλιὰ στὸ λαιμὸ μου καὶ μὲ τὴν δεξιάνια διγᾶλα στὴ δεξιὰ μου λαγόνα,—καλοτενωμένο, δίχως νὰ τὸ κρατᾶω—φωτίζει. Τὸ δαδὶ φωτοβόλο, ἄφτονο καίγεται.

Φωτίζει τὸ πυροφάνι μου, φωτίζει τὸ μπουνατσαρισμένο ἀκρογιαλὶ σὰ ροδοχαρηνγή. Ξεχωρίζω τὰ φύκια καὶ τὰ βράχια στὸ βυθό. Ξανοίγω τὰ θαλάμια τῶν ὀχταποδιῶν. Μὲ τὸ καμάκι στὸ χέρι καὶ προσμένω. Τὸ χταπόδι χτυπήθηκε. Τὸ δαγκώνω καὶ τὸ ρίχνω στὸ δισάκι μου.

Ταίρις-ταίρια ἀνταμώνω τις σουπιές. Καμακώνω τὸ θηλυκὸ πρῶτα, γιὰτὶ ἔτσι πρέπει. Ἄμα χτυπήσω τ' ἀρσενικό, τὸ θηλυκὸ μοῦ φεύγει ἀπολώντας μελάνι. Τ' ἀρσενικὰ εἶναι κουτὰ καὶ μένουνε.

Προχωρῶ. Τονώνω τὸ πυροφάνι μου μὲ δαδί. Τὰ ψαράκια φοβισμένα, φεύγουν ἀργὰ-ἀργὰ σὰ λασπόφιδα. Ἀνταμώνω ἀράδα-ἀράδα τὰ χταπόδια. Μικρὰ καὶ μεγάλα καὶ μελιδόνες κοκκινωτές, σὰ λιτσιές. Δὲν προκάνω νὰ καμακῶνω. Ὅλα ὅξω ἀπ' τὰ θαλάμια—τὴ νύχτα ὅξω μνέσκουν—βλέπουν τὸ φῶς τοῦ πυροφανιοῦ καὶ γλήγορα πάνου του ἔρχονται. Καμακῶνω—χτυπῶ! Τὰ πόδια τους μαζεύονται καὶ τυλίγονται σὰν κισσοὶ στὸ καμάκι μου.

Μιὸ σμέολα. Ψάρι κι' αὐτό! Σὰ δεντρογαλιὰ μοιάζει. Λένε δῶ στὸ νησί, πὼς κάνει τοὺς κίτρινους γάμους τῆς στῆς στεριά μὲ φίδια. Ἄ! ἔμένα δὲ μοῦ σκάρει στὴν αἰσθητικὴ αὐτὴ ἢ παράδοση! Ἔχει ἕνα ζουμι τὸ ψαρόφιδο! Τὰ π—καὶ στὸ δισάκι!...

Τὸ Κλαμάκι πέρα γιόμισε σύγνεφα. Θὰ μοῦ φέρει ἀγέρα. Πρέπει νὰ φύγω. Ὅχι, πὼς φοβᾶμαι! Ἐμεῖς οἱ δυνατοί, οἱ Νιτσειστές!... θὰ πάει χαμένο τὸ δαδί! Ὑστερα κι' ὁ Αὐγαστὸς γλυκόσκασε στὴν Ἀνατολή. Ἀλήθεια, ὁ αὐγερινὸς στὴν ἀνατολὴ δὲν εἶναι σύμβολο; Οἱ Νέες Ἰδέες! Ναι, μὰ ἐγὼ εἶμαι κουρασμένος, τὸ δισάκι μου γιομάτο, ἢ πεσκάδα καλὴ καὶ προτιμῶ νὰ πάω νὰ γείρω! Καλλίτερα οἱ παλιές ἰδέες, πὸν δὲ σοῦ χαλοῦνε τὸν ὕπνο, καὶ γιὰ σύμβολο τὸ πυροφάνι μου πὸν μοῦ φωτίζει πάντα σὲ καλὲς πεσκάδες!

Μοῦλκι-Σαλαμίνας
6.VI.915

ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟ

Ἀνάθεμά σε φυλακὴ κ' ἐκάψες τὴν καρδιά μου
Κι' ἀρολιθάμια κάνουνε τὰ δάκρια στὴν ποδιά μου.

Γύρνα τὸ τραγοῦδι σου, λεβέντη μου, γύρνα το. Μὴ λουχτουκιᾶς καὶ μὴ δέρνεσαι καὶ μὴ λογιαῖζεσαι τὰ βᾶσανα καὶ μὴ μαραζώνεις στὶς πίκρες. Γύρνα τὸ τραγοῦδι σου, λεβέντη μου, γύρνα το.

Πάνου σιὸ σιδερόφραχτο παρσθυράκι τῆς φυλακῆς πὸν εἶσαι, μὴ σκύβεις, μὴ γίνεσαι μία μπάλα ἀπὸ τὸν πόνο. Ἀνυψώσου, ἀνταριάσου σὰ λιοντάρι καὶ τὴν ἀετία σου ματιὰ σου σπιθοβόλα ρίξε ὅξω καὶ κοίτα:

Μάης γαυρομανάει στ' ὀνειρωμένο δεῖλι. Τὸ φεγγάρι πανώριο λαμπυρίζει καὶ πάλι τὸν Ὑμηττὸ ντύνει στὸ μενεξεδὶ μαχλάμι. Κοίτα, τίς κορפוῦλες πὼς ξεχωρίζουν! Μὰ, κοιτώντας τε; θάρρεψε πὼς βλέπεις τίς κορφές τοῦ βουνοῦ σου, τοῦ Γέω-Ψηλορείτη, ἄσ' τη σκέψη σου νὰ πλανηθεῖ ὡς ἐκεῖ, πὲς πὼς βρῖσκεσαι στὸν κάμπο τῆς Νίδας καὶ τραβᾶ; γιὰ τὴ χώρα νὰ πουλήσεις τὸ μαζούρι σου σὰν πρῶτα καὶ τραγοῦδησε πάλι τραγοῦδια τῆς ἀγάπης, τῆς λευτεριάς, τοῦ ἡλίου:

Ἀραγες θὰν τ' ἀξιωθῶ στὴν κλίνη σου νὰ μείνω
Κι' ἀπὸ τὰ μάθια σου τὰ δυὸ ροδόσταμο νὰ πίνω;

Ἔτσι καὶ μὴν παραδέρνεις καὶ μὴ δειλιάζεις!

Ἄν στά θραστοτόπια ἢ Μοῖρα μᾶς ἔρριξε, ἂν μᾶς κύλησε στά βαλτονέρια, ἂν ζούλεψε τὰ νιάτα μας καὶ θέλησε νὰ τὰ ζαρο ρυλλιάσει στά σίδερα, στὴ φυλακὴ—ἔμεῖς νὰ κλάψουμε δὲν πρέπει.

Ψηλά, τὸ κεφάλι φυλακισμένο! Τὸ κορμί σου τ' Ὀλύμπιο—στητὴ ὀξιά. τὴ ματιὰ σου—πρωτωτά, ἀετία, τὸ μέτωπό σου—φωτεινὸ σὰ φεγγάρι τ' Αὐγούστου, καὶ τὸ χέρι σου τίμιο κι' ὀλόασπρο κ' ἐγὼ νὰ σκύψω νὰ τὸ φιλήσω.

Τὴ λευτεριὰν ἐπόθησες, λεβέντη μου, λεύτερο Κρητικὸπουλο κ' ἔφυγες μακριὰ ἀπὸ τῆς ἀμάχης τὴν ἀντάρα, ἀπ' τὸ τρανὸ τὸ μακελλεῖο! Γειά σου λεβέντη χαρά σου, πάλι μιὰ μέρα τῆς λευτεριάς τ' ἀγέρι θὰ πλημμυρίσει τὰ πλατεῖά σου στέρνα!

Ψηλὰ τὸ κεφάλι καὶ τραγοῦδα τῆς ἀγάπης τραγοῦγια σὰν πρῶτα. Ἔτσι:

Τὰ μάθια σου μοῦ παίξανε σαῖτες ἀσημένιες
Καὶ στὴν καρδιά μου μπήκανε καὶ βγήκαν ματωμένες!

Φυλακὲς Πρωσπημάτων

18.V.915.

ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ «Νουμάς» θὰ βγαίνει, ὅλο τὸ καλοκαίρι, κάθε δεκαπέντε μέρες μὲ 16 σελίδες καὶ θὰ πουλιέται στὸ Βιβλιοπωλεῖο Βασιλείου καὶ Σια (Σταδίου 42) καὶ στὸ ἐφημεριδοπωλεῖο Γιαννοπούλου (Πανεπιστημίου 81), Χαυτεῖα.